

Микола МИСІВ

Кожна людина у певний момент глибше задумується над сенсом життя. Це буває у ранньому дитинстві, підлітковому віці, та найбільше – у зрілому віці. Хоча сьогодні Святе Таїнство Хрещення уділяють в ранньому дитинстві, тобто людина є християнином майже від народження, однак це не означає, що особа є більш віруючою, ніж та, котра охрестилась у дорослому віці, а часом і навпаки. Буденність, рутинна, життєва суєта приглушують в нас «християнина». Усвідомивши це та вирішивши «щось змінити», ми стоїмо на порозі чуда – навернення християнина. Це твердження нелогічне, та воно має місце у сьогоденні. Переважно таке розуміння приходить до нас в глибокій старості, однак, на щастя, навідується часом і в молодшому віці.

Кожна людина на підсвідомому рівні шукає Творця, Управителя, Першопричину, Рушія, Абсолюту, тобто Бога. Навіть атеїст, котрий заперечує існування Бога, перед тим як прийняти свою позицію, шукав Бога. Та не всі отримали Хрещення в дитячому віці, не всі мали можливість познайомитись з Богом в дитинстві чи юності. Процес «знайомства» з Богом в таких людей описує карколомну траєкторію. Одну з таких історій ми й хочемо Вам розповісти.

У Північній Африці, а саме – у місті Тегасте, що в Нумідії, в сім'ї небагатої провінційної знаті Патриція і Моніки народився син. Це було 354 року від Різдва Христового. Зростав хлопчина у сім'ї наполовину християнській, точніше, мати була ревною християнкою, а батько охрестився тільки перед смертю. Навчався Августин, так назвали хлопчину, у школі сусіднього міста Модавра. Через бідність батьків навчання оплачували добрі багатші люди, що дало можливість Августину вивчити мову, а також опанувати риторичку – вміння добре висловлюватись. Закінчивши школу 366 року, молодий юнак вирішує продовжити навчання, але уже в Карфагені. 369 року Августин, навчаючись вже у Карфагені, веде розгульний спосіб життя. У нього навіть народжується позашлюбний син Адеодат. Захоплюючись Цицероном, Августин розвиває в собі «любов до мудрості» – філософію. Однак, це не впливає на його ставлення до Святого Письма, яке не справляє на нього особливого враження. Та не слід забувати, що переклад, який побутував у цей час, був надто грубим і нечітким.

Після закінчення студій 373р. Августин повертається у рідне містечко Тегаст, де викладає риторичку і граматичку, тобто ті предмети, які сам вивчав у Модаврі. Проте жага до знань бере верх, тому через рік Августин вирішує глибше зайнятися наукою. Цей час

ознаменувався написанням праці «Про прекрасне і співвідносне». Виростаючи інтелектуально, Августин також захоплюється скептицизмом, а пізніше – неоплатонізмом. Важливою подією у житті Августина був переїзд до Риму 383 року з метою викладання риторики. Проте досить швидко він покинув Рим і переїхав в Медіолан, де став офіційним ритором міста. Там Августин знайомиться з Амброзієм, відомим сьогодні як святий Амброзій Медіоланський. Слухаючи цього великого богослова, не пропускаючи жодного слова з його проповідей, Августин навертається в християнство, з яким він, фактично, був знайомий лише зі слів матері, хоча, як данина тодішній традиції, від народження був проголошений оглашеним, тобто тим, хто готується до прийняття Святих Тайнств Хрещення і Миропомазання. Під впливом проповідей святця він 386 року починає наполегливо готуватись до Святих Тайн, виявом чого стала відмова від світського життя. Невдовзі, після хрещення, його щаслива мати, яка нарешті дочекалася навернення сина, помирає. Ця втрата спонукає Августина, вже християнина, звершити християнський подвиг, повернувшись додому: пожертвувавши все своє майно місцевій церкві.

Августин починає вести аскетичний спосіб життя. Знаючи про розумові здібності Августина, люди, котрі зустріли його у місті Гіпоні (Африка), через яке він проходив, просили, щоб Августина рукоположили, тобто уділили священні свячення. Після свячень Августин залишився в Гіпоні, щоб допомагати єпископу Валерію у проповіді і навчанні. У священстві засновує монастир, пише коментарі до Святого Письма, а також веде полеміку з еретиками маніхеями. Після смерті єпископа Валерія, Августин стає єпископом Гіпони аж до самої смерті. Цей час насичений написанням творів. Багато присвячено полеміці спочатку з маніхеями, а пізніше – з Пелагієм та його послідовниками. Основним твором є «Про ересі». Під час нападу на місто 430 року Августин захворів, а через десять днів опісля – помер.

Святий Августин вважається світилом Церкви. На його яскравому прикладі можемо побачити, що святими не народжуються – ними стають. Рукою помочі в богоуподібненні для Августина була молитва, перш за все з уст матері, а також і парафії, яка кожної неділі молилася і молиться за оглашених. Читаючи житіє святого Августина, бачимо, скільки років потрібно було йому, щоб пізнати Істину, Якою є Христос, щоб дозріти до прийняття Святої Тайни Хрещення. Тому, вже маючи неоціненну благодать очищення первородного гріха у Хрещенні та будучи вмістилищем Святого Духа, що дарувало нам Миропомазання, зростаємо у вірі, щоб стати святими, бо до цього покликаний кожен із нас.

Микола Мисів Â Історія навернення однієї людини Â //СЛОВО № 3 (55) 2013, с.7-8